

indrømme den ærede Taler, at Loven er noget uformelig, men — det er maaskee overflødigt, jeg udtaler det — det kan Regjeringen ikke gjøre for, og jeg troer heller ikke nogen Anden kan gjøre for det. Det ligger egentligt deri, at Sagen først faa seent har kunnet tilendebringes, som Folge af, at det er den første constitutionelle Finantslov, der behandles, at det ikke har været muligt at faae den trykt og redigeret til den 3die Behandling i Folkethinget, faa at den kunde vedtages i sædvanlig Lovsform. Det er de uheldige Omstændigheder, der denne Gang have stillet sig i Veien, og, naar man vil erkjende det, troer jeg, at man, uagtet dens Uformelighed, maa indrømme, at, som Forholdene vare, kan man ret godt hjælpe sig med den. Iøvrigt skal jeg drage Omfarg for ved næste Finantslov, ifald jeg skal forelægge den, at have det indrettet saaledes, at man ikke kommer i denne Forlegenhed; det vil faameget snarere kunne undgaaes, som man da ikke behøver at meddele saa udførlige trykte Anmærkninger, som denne Gang har været Tilfældet, og ikke behøver at lade dem, i det Exemplar, der meddeles Rigsdagen, Side om Side følge med Lovtexten. Naar Lovforslaget næste Gang forelægges i en mindre omfattende Form end den nærværende, da vil det lade sig gjøre, hvad der denne Gang ikke var gjørligt, fordi Statens Trykkerier vare ude af Stand til at lade det staae i Formerne til det var endelig vedtaget; da er det nemlig let at gjøre de Forandringer i Formerne i Trykkeriet, som vedtoges af Folkethinget, hvornast Folkethinget ved tredie Behandling kan vedtage en correct Finantslov, som derpaa paa sædvanlig Maade gaaer til Landstinget. Jeg troer derfor, at, hvad der denne Gang paa Grund af de særlige Omstændigheder har maattet gjøres, er uden Følge for Fremtiden.

Besfely: Det er blot en Dplysning, jeg ønsker. Skjøndt jeg troer, ikke at have misforstaaet den høitærede Finantsminister, skal jeg dog til yderligere Sikkerhed forespørge, om Meningene ikke er, at, naar Finantsloven udgaaer, blive Anmærkningerne i Bilagene ikke Dele af Finantsloven. Den høitærede Finantsminister omtalt Tavlerne og Bilagene, men

han yttrede sig ikke bestemt, om Anmærkningerne vilde blive optagne.

Finantsministeren: Det er en Selvfølge, at Anmærkningerne ikke vilde blive optagne. Jeg troede, at det fremgik allerede af den Form, hvori Finantsforslaget er forelagt af Regjeringen; thi der vil man finde, at Lovtexten og Anmærkningerne ere holdte udenfor hinanden, hvorved det Heles Volumen er blevet større; men, naturligtviis ere disse Anmærkninger kun hosfjuede som Motiver, istedetfor, Motiverne ellers særstilt følge med Texten.

Orsted: Det er vist, at Loven bliver noget uformelig. Det er dog imidlertid ikke oet, der især ligger mig paa Hjerte; men langt betænkeligere er det, at der paa Tavlerne er optaget Bestemmelser, som ikke vedkomme Finantsloven, men som indeholde Forholdsregler for Administrationen, og saadanne Forholdsregler, som efter min Overbeviisning ere aldeles uberettigede. Jeg har ogsaa haft den Frygt, at Regjeringen virkelig betragtede alle disse Forfrister for bindende, og at den altsaa, hvis Loven ogsaa her bliver vedtagen, vil finde sig i den Nødvendighed, at nægte de Embedsmand Gager, om hvilke allerede Folkethinget paa de nævnte Tavler har erklæret, at deres Gager skulle bortfalde, og at inddrage de Embeder, som Folkethinget har erklæret skulle bortfalde ved Vacance, uagtet jeg og vist mange andre Medlemmer af Landstinget med mig, ikke kunne være enige i de derom tagne Bestemmelser. Derfom altsaa Landstinget iftedstomindre skal ligefrem votere for Loven, er det, fordi man er sat i den høist ubehagelige Nødvendighed, at man enten maa foranledige, at den gaaer tilbage til Folkethinget, eller maa antage den, som den er. Jeg forbeholder mig iøvrigt, at conferere nærmere med Udvalget om, hvorvidt man under dette uheldige Alternativ, hvori man er, enten maatte foretrække, at lade det beroe ved Loven, som den er kommen fra Folkethinget, eller maatte endnu under tredie Behandling stille et Ændringsforslag, som gik ud paa, at visse Poster, som man ansaae for at være mindst begrundede, skulde bortfalde, og at lade det komme an paa, om Landstinget da ved Votering bifaldt disse Ændringsforslag, — i hvilket Tilfælde Loven